

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg vil se, om jeg kan undlade at holde en sørgmodig tale, som den forrige taler gjorde.

Jeg hilser lovforslaget velkommen; det er et forslag, som vil fremme det kommunale selvstyre. Det er et godt princip, at den myndighed, der har ansvaret for at løse en opgave, i størst mulig udstrækning også har det økonomiske ansvar. Det er det såkaldte neutralitetsprincip, som i praksis betyder, at kommunerne vælger tilbud og service ud fra princippet om, hvad der er det bedste for borgerne, hvad der er det mest hensigtsmæssige, helt uafhængigt af hensynet til forskelle i refusioner.

Refusionstænkning sker dog næppe i de enkelte sagers tilrettelægning, men på områder, og jeg synes, vi skal være varsomme med her at tale om misbrug. Jeg har generelt stor tillid til kommunalpolitikeres dømmekraft og vurdering af, hvad der er nødvendigt i de enkelte tilfælde.

En positiv konsekvens af omlægningen er også den administrative forenkling, der kommer ikke mindst på daginstitutionsområdet. Finansieringsomlægningen fremmer en bedre ressourceudnyttelse og letter den igangværende omstilling på det sociale serviceområde. Med bortfaldet af statsrefusionerne skal der foretages en regulering af de generelle tilskud til kommuner og amtskommuner. Justering i beregningssystemerne skal sikre, at de enkelte kommuners økonomi påvirkes mindst muligt af omlægningen. Der skal findes en ordening; vil jeg gerne understrege, der ikke skaber store økonomiske forskydninger mellem kommunerne. Under udvalgsarbejdet får vi mulighed for at arbejde med forslagens enkelte dele.

Et af de emner, som vi må se på i udvalget, er 67 års grænsen og fordelingen af en række udgifter mellem amter og kommuner. Grundlæggende er sammenhængen mellem økonomisk ansvar og kompetence og så forenklingen. Mindre kontrol og færre statslige reguleringer er positive ting, som også er konsekvenser af forslaget. Dog må centrale myndigheder fortsat have mulighed for at følge udviklingen i de enkelte kommuner.

Jeg er enig med hr. Erik B. Smith i, at rådgivning og vejledning er vigtig, men jeg er aldeles uenig, når hr. Erik B. Smith mener, at vi nu skal til at have refusion på dette områ-

de. Hvordan vil man sondre mellem, hvornår det er rådgivning og vejledning og noget andet? Der lægges virkelig her op til refusionstænkning, og det ville kræve en omfattende bureaukratisk kontrol, som vi på forhånd må sige ville være umulig, og jeg tror ikke, det fremmer arbejdet for borgerne i den enkelte kommune.

Må jeg sluttelig rose ministeren for, at ikrafttrædelsesdatoen er udskudt til 1. januar 1987. Det letter kommunernes planlægning og er god fødselshjælp til at få de positive intentioner omsat i praksis. Vi vil arbejde for en hurtig og effektiv udvalgsbehandling.

Thor Pedersen (V):

Der er virkelig grund til at takke ministeren for, at dette lovforslag fremsættes, og for, at det sker nu, selv om det først skal have virkning fra 1. januar 1987, for det betyder, at kommuner og amtskommuner kan planlægge efter det i god tid. Lovforslaget omfatter en generel omlægning fra statslige refusioner til generelle tilskud til amts- og primærkommunerne, en omlægning, vi i venstre imødeser med tilfredshed, idet den sikrer det hovedhensyn, at kommunerne både skal have den største grad af kompetence og det til kompetencen hørende ansvar. Føres dette lovforslag ud i livet, vil der være tale om en væsentlig styrkelse af det kommunale selvstyre. Dette sikres bl.a. i bemærkningerne vedrørende de tre hovedhensyn. For det første ansvarshensynet, hvorefter den kommunale myndighed, der har ansvaret for en opgaves løsning, også bærer udgifterne herved. For det andet neutralitetshensynet, der sikrer, at den kommunale myndighed har samme andel af udgifterne ved alle ydelser, den er ansvarlig for, og endelig for det tredje samordningshensynet, der sikrer, at den kommunale myndighed deltager finansielt i følgerne af sine beslutninger, også selv om konsekvenserne giver sig udslag i aktiviteter, der hører under en anden myndigheds ansvarsområde.

Når de statslige refusioner overgår til generelle tilskud, vil det medføre, at de kommunale beslutningstagere vil have større valgfrihed på det sociale område til fordel for brugerne, og faren for refusionstænkning vil være fjernet, et problem, som vi, der deltager i dansk kommunestyre, selvfølgelig ikke selv har taget del i, men som vi har hørt